Thomas Aquinas: De potentia dei. Add: De malo; De spiritualibus creaturis; De anima; De unione verbi; De virtutibus. Ed: Theodericus de Susteren

Cologne: Heinrich Quentell, 7 May 1500, 1500 Seite 157

solam fiũt miracula vt Aug⁹. dt. sed ad nature insti
tutionẽ. ḡ nõ oĩa q̄ deus facit p̄ter causas naturales
6 possunt dici miracula. ¶ P̄. Justificatio impij fit a
solo deo p̄ter cãs naturales. nec ẽ miraculũ ſ3 magis
finis miraculi. ad h̄ em̃ miracula fiũt vt hõies ↄuer
tãtur ad deũ. ḡ nõ oĩa q̄ deus facit p̄ter cãs naturales
7 sunt miracula ¶ P̄. Magis ẽ mirꝫ ꝙ aliq̄d fiat a mi
nus potẽte q̄3 a magis potẽte. ſ3 deus ẽ potentior q̄3
natura. cũ ãt natura aliq̄d opaẗ non diciẗ eẽ miracu
lũ sicut cũ opaẗ sanationẽ infirmi vel aliq̄d hmõi. ḡ
multo minus p̄t dici miraculũ qñ deus illud opaẗ.
8 ¶ P̄. Mõstra fiũt ↄtra naturã. nec tñ diciẗ miracu
la. ḡ nõ oĩa q̄ ↄtra naturã fiũt miracula dici possunt
9 ¶ P̄. Miracula fiunt ad fidei ↄfirmationẽ. ſ3 incar
natio vbi nõ ẽ ad ↄfirmationẽ fidei tãq̄3 fidei argu
mẽtũ. ſ3 magis ẽ sicut fidei obiectũ. ḡ nõ ẽ miraculũ
⁊ tñ h̄ solus deus fecit nulla alia cã coagẽte. ḡ nõ oĩa
que deus fecit preter causas naturales sunt miracula

Contra ¶ Sed ↄtra. Aug⁹. dt ꝙ triplex ẽ reꝝ cursus. na
turalis. volũtarius. ⁊ mirabilis. ea ãt q̄ solus de⁹ ope
ratur p̄ter cãs naturales nõ ptinẽt ad cursu3 reꝝ na
turaliũ. nec ad volũtariũ. q̄2 nec natura nec volũtas
creata in eis opatur. ḡ ptinẽt ad cursu3 mirabile3. et
ita sunt miracula. ¶ P̄. Richard⁹ de sctõ victo. dt ꝙ
miraculũ ẽ opus creatoris diuine manifestatiuũ vir
tutis. hmõi aũt sunt que a deo preter causas natura
les fiunt. ergo sunt miracula.

R3° ¶ Respõdeo d○m. ꝙ miraculi nomẽ a mirãdo ẽ
sumptũ. Ad admirationẽ ãt duo ↄcurrũt vt p̄t acci
pi ex verbis phi in p̄ncipio meta. q̄2 vnũ ẽ ꝙ causa
illius qd̄ admiramur sit occulta. Scd̄m est ꝙ in eo
qd̄ miramur appareat aliq̄d p qd̄ videaẗ ↄtrariũ ei⁹
debere eẽ qd̄ miramur. sicut aliq̄s posset mirari si vi
deret ferꝝ ascẽdere ad calamitã ignorãs calamite vir
tutẽ cũ videaẗ ꝙ ferꝝ naturali motu debeat tẽdere de
orsum. Hoc aũt ↄtingit duplr̄. vno mõ ſm se. Alio
mõ q̄ ad nos. Quo ad nos q̄dẽ qñ cã effect⁹ quẽ mi
ramur nõ ẽ occulta simplr̄. sed occulta huic vel illi.
Nec in re quã miramur ẽ dispõ repugnans effectui
quẽ miramur ſm rei veritatẽ. ſ3 solũ ſm opinione3
admirãtis. ⁊ ex hoc ↄtingit ꝙ id qd̄ ẽ vni mirꝫ vl̄ ad
mirabile ñ ẽ mirꝫ vl̄ admirabile alteri. sic̄ sciẽs v̄tutẽ
calamite p doctrinã vel p experimẽtũ nõ miraẗ predi
ctũ effectũ. ignorãs ãt miraẗ. Scd̄m se ãt aliq̄d ẽ mi
rũ vel admirabile cuius cã simplr̄ ẽ occulta. ⁊ qñ in
re ẽ ↄtraria dispõ ſm naturã effectui q̄ apparet. ⁊ ista
nõ solũ p̄nt dici mira in actu vel miracula in potẽa.
sed etiã miracula q̄si habẽtia in se admiratõnis cãm
Causa ãt occultissima ⁊ remotissima a nr̄is sensib⁊
ẽ diuina v̄t⁹ q̄ in reb⁊ oĩb⁊ secretissime opaẗ. Et ideo
illa q̄ sola diuina fiũt in reb⁊ illis in q̄b⁊ ẽ naturalis
ordo ad ↄtrariũ effectũ vel ad ↄtrariũ modũ faciẽdi
dicũtur p̄prie miracula. Ea vero q̄ vel etiã natura fa
cit nobis alicui nostꝝ occulta. vel etiam q̄ deus facit
nec aliter nata sunt fieri nisi a deo miracula dici nõ
possunt. ſ3 solũ mira vel mirabilia. Et ideo in defi
nitione miraculi poniẗ aliq̄d qd̄ excedit nature or
dinem in hoc qd̄ dt supra facultatẽ nature cui ex p
te rei mirabilis r̄ndet qd̄ d̄r arduũ. ⁊ poniẗ etiã ali
quid qd̄ excedit nostrã ↄgnitionẽ in hoc ꝙ d̄r preter
spem admirãtis apparẽs cui ex pte rei mirabilis re
spondet qd̄ d̄r insolitu3. nam p ↄsuetudinẽ aliquid
in nostram noticiam familiarius venit.

¶ Ad primũ ḡ d○m ꝙ arduũ qd̄ poniẗ in definitõ Ad 1
ne miraculi nõ ptinet ad rei magnitudinẽ ſm se con
sideratã. ſ3 p ↄpationẽ ad facultatẽ nature. Vñ in q̄
cũ3 pua re q̄d deus opaẗ qd̄ natura opari non p̄t. h̄
arduũ reputaẗ. ¶ Ad. ij. d○m. ꝙ insolitũ d̄r miracu Ad 2
lũ. q̄2 ẽ ↄtra ↄsuetũ cursu3 nature. etiã si q̄ttidie itera
retur sicut trãsubstãtiatio panis in corp⁹ xp̄i frequẽ
tatur quottidie. nec tñ desinit eẽ miraculu3. Magis
em̃ debet dici solitũ qd̄ in toto ordine vniuersi cõiter Ad 3
accidit q̄3 qd̄ in vna sola re ↄtingit. ¶ Ad. iij. dicẽdũ
ꝙ circa ea q̄ deus miraculose facit talis solet adhibe
ri distinctio ꝙ quedã dicũtur fieri supra naturã. que
dam ↄtra naturã. q̄dam p̄ter naturã. Supra natu
ram q̄de3 inq̄3tum in illum effectum quẽ deus facit
natura nullo modo potest. Quod q̄dem contingit
duplr̄. vel q̄2 ipsa forma inducta a deo omnino a na
tura induci nõ p̄t. sicut forma glorie quã inducet de⁹
corporib⁊ electꝝ. ⁊ sicut etiã incarnatio verbi. vel q̄2
etsi talem formã possit in aliquã materiã inducere.
non tñ in istã sicut ad causandũ vitã natura potẽs ẽ
ſ3 ꝙ in hoc mortuo natura vitã causet hoc facere nõ
potest Cõtra naturã esse d̄r qñ in natura remanet
cõtraria dispositio ad effectũ quẽ deus facit. sic̄ qñ
cõseruauit pueros illesos in camino remanẽte virtu
te ↄburẽdi in igne. ⁊ qñ aqua iordanis stetit remanẽ
te grauitate in ea. Et siẗ ẽ ꝙ virgo peperit. Pre
ter naturã ãt d̄r deus facere qñ p̄ducit effectũ quẽ na
tura p̄ducere p̄t. illo tñ mõ quo natura p̄ducere nõ
potest. vel q̄2 desunt instrumẽta q̄b⁊ natura opaẗ. sic̄
cũ xp̄s ↄuertit aquã in vinũ Joan. ij. qd̄ tñ natura
aliquo mõ facere p̄t. dũ aqua in nutrimẽtũ vitis as
sumpta suo tp̄e in succũ vue p digesta p̄duciẗ. vl̄ q̄2
est in diuino ope maior multitudo q̄3 natura facere
cõsueuerit. sicuti p3 de ranis q̄ sunt p̄ducte ĩ egypto
vel q̄3tũ ad tp̄s. sicut cũ statim ad inuocationẽ alicu
ius sancti aliq̄s curaẗ quẽ natura nõ statim ſ3 succes
siue ⁊ in alio tp̄e nõ in isto curare posset. ⁊ sic accidit
in miraculo inducto de socro Petri. Vñ p3 ꝙ oĩa
hmõi si accipiaẗ ⁊ modus ⁊ factu3 facultatẽ nature
excedũt. ¶ Ad. iiij. d○m. ꝙ resurrectõ mortuoꝝ futu Ad 4
ra est preter spem nature. licet nõ sit p̄ter spem gratie.
de qua duplici spe habeẗ Roma. iiij. Jn spem contra Ad 5
spem crediẗ. ¶ Ad. v. d○m. ꝙ celũ et terra ⁊ etiã aĩme
rationales nõ sunt ſm ordinẽ naturalem nata creari
ab alia causa q̄3 a deo. ⁊ ideo hmõi reꝝ creatõnes nõ

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-356/0156
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG